

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ята секція

СПРАВА «МУРУКІН ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 15816/04)

Рішення

СТРАСБУРГ

2 вересня 2010 року

ОСТАТОЧНЕ

02/12/2010

Це рішення набуло статусу остаточного за обставин, визначених пунктом 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним правкам.

У справі «Мурукін проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (*Peer Lorenzen*), Голова,

Рената Ягер (*Renate Jaeger*),

Карел Юнгвірт (*Karel Jungwiert*),

Марк Віллігер (*Mark Villiger*),

Миряна ЛазароваТрайковська (*Mirjana Lazarova Trajkovska*),

Здравка Калайджиєва (*Zdravka Kalaydjieva*),

Ганна Юдківська (*Ganna Yudkivska*), судді,

та Клаудія Вестердік (*Claudia Westerdiek*), Секретар секції,

після обговорення за зачиненими дверима 29 червня 2010 року,

вносить таке рішення, що було ухвалене в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 15816/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України Валентином Борисовичем Мурукіним (далі — заявник) 31 березня 2004 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Юрієм Зайцевим.

3. Заявник, зокрема, стверджував, що тримання його під вартою було незаконним.

4. 8 червня 2009 року Голова п'ятої секції вирішив направити заяву Уряду. Також було вирішено розглядати заяву по суті одночасно з питаннями щодо її прийнятності (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. Заявник народився у 1961 році та проживає у м. Дніпропетровську.

6. 3 липня 2002 року під час керування своїм автомобілем заявник, не переконавшись в безпечності здійснюваного маневру, зіткнувся з автомобілем, яким керувала пані Х. В результаті дорожньо-транспортної пригоди пані Х. отримала струс головного мозку та тілесні ушкодження середньої тяжкості.

7. Після дорожньо-транспортної пригоди заявнику було пред'явлено обвинувачення у вчиненні злочину, передбаченого

частиною першою статті 286 Кримінального кодексу України, а саме у порушенні правил безпеки дорожнього руху, що спричинило потерпілій тілесні ушкодження середньої тяжкості. Щодо заявника було обрано запобіжний захід у виді підписки про невиїзд.

8. 5 червня 2003 року Дніпропетровським районним судом Дніпропетровської області (далі — районний суд) у зв'язку з неявкою заявника у судові засідання у його справі, яке було призначене на цей день, запобіжний захід, застосований до заявника, було змінено з підписки про невиїзд на тримання під вартою.

9. У період з 19 по 23 червня 2003 року заявник проходив лікування у Дніпропетровській міській лікарні № 7. Зі слів заявника, в лікарні до нього прибули працівники міліції, які застосували до нього наручники та чергували поряд із ним до кінця лікування. Заявник стверджував, що працівники міліції не дозволяли йому користуватися туалетом та перешкоджали бачитися з родичами і друзями. Заявник не звертався зі скаргами до слідчих органів на поведінку працівників міліції.

10. 23 червня 2003 року заявника було затримано та взято під варту в Дніпропетровському районному відділі міліції Дніпропетровської області.

11. 25 червня 2003 року апеляційний суд Дніпропетровської області (далі — апеляційний суд) відмовив у прийнятті до розгляду апеляційної скарги заявника на постанову районного суду від 5 червня 2003 року, зазначивши, що відповідно до національного законодавства постанова оскарженню не підлягає.

12. 27 червня 2003 року заявник був переведений до Дніпропетровського слідчого ізолятора № 3 (далі — Дніпропетровське СІЗО).

13. 3 липня 2003 року районним судом було винесено вирок, яким заявника визнано винним у вчиненні злочину, передбаченого частиною першою статті 286 Кримінального кодексу України, та призначено йому покарання у вигляді двох років обмеження волі з позбавленням права керувати транспортними засобами строком на один рік. Районний суд також постановив, що строк покарання слід відраховувати з 23 червня 2003 року, а запобіжний захід (у виді тримання під вартою), обраний заявнику, залишити без змін.

14. 14 та 15 липня 2003 року заявник звернувся зі скаргами до Голови апеляційного суду та Голови Верховного Суду України, стверджуючи, що тримання його під вартою було незаконним. Скарги не були задоволені.

15. 21 липня 2003 року заявник подав апеляційну скаргу на вирок від 3 липня 2003 року, стверджуючи, що тримання його під вартою було незаконним. При цьому заявник, посиляючись на статтю 155 Кримінально-процесуального кодексу, зазначав, що, по-перше,

на підставі пред'явленого йому обвинувачення у вказаному вище злочині до нього не може бути застосований запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, по-друге, на підставі статті 342 того ж Кодексу він мав бути негайно звільнений з-під варти відразу ж після судового засідання, яке відбулося 3 липня 2003 року.

16. 6 жовтня 2003 року апеляційний суд залишив без задоволення апеляційну скаргу заявника як необґрунтовану та залишив без змін вирок від 3 липня 2003 року, який після цього набрав законної сили. Апеляційний суд ухвалив зарахувати строк перебування заявника під вартою в строк відбування покарання.

17. 19 грудня 2003 року заявника було звільнено з Дніпропетровського СІЗО та переведено для відбування покарання до виправного центру № 133.

18. У невизначену дату заявник подав касаційну скаргу на вирок від 3 липня 2003 року, стверджуючи, зокрема, що тримання його під вартою було несумісне із статтями 155 та 342 Кримінально-процесуального кодексу та статтею 107 Виправно-трудоного кодексу.

19. 23 грудня 2004 року Верховний Суд України залишив без задоволення касаційну скаргу заявника як необґрунтовану. Він зауважив, *inter alia*, що строк перебування заявника під вартою був зарахований у строк відбування покарання, а отже оскаржуване заявником недотримання вимог процесуального закону при обранні йому запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою не може бути підставою для скасування рішень судів нижчих інстанцій.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

A. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року

20. Відповідні положення Кодексу передбачають таке:

Стаття 51. Види покарань

«До осіб, визнаних винними у вчиненні злочину, судом можуть бути застосовані такі види покарань:

...

8) арешт;

9) обмеження волі;...

11) позбавлення волі на певний строк;

12) довічне позбавлення волі».

Стаття 61. Обмеження волі

«Покарання у виді обмеження волі полягає у триманні особи в кримінально-виконавчих установах відкритого типу без ізоляції від суспільства в умовах здійснення за нею нагляду з обов'язковим залученням засудженого до праці. ...»

Стаття 286. Порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які керують транспортними засобами

«1. Порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особою, яка керує транспортним засобом, що спричинило потерпілому середньої тяжкості тілесне ушкодження,— карається штрафом до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або арештом на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до трьох років, з позбавленням права керувати транспортними засобами на строк до трьох років або без такого. ...»

В. Кримінально-процесуальний кодекс України від 28 грудня 1960 року

21. У Главі 13 Кодексу йдеться про запобіжні заходи, які можуть бути застосовані в ході кримінального провадження. Відповідні положення цієї глави Кодексу передбачають таке:

Стаття 149. Запобіжні заходи

«Запобіжними заходами є:

- 1) підписка про невийзд;
- 2) особиста порука;
- 3) порука громадської організації або трудового колективу;
- 31) застава;
- 4) взяття під варту;
- 5) нагляд командування військової частини.

Тимчасовим запобіжним заходом є затримання підозрюваного, яке застосовується з підстав і в порядку, передбачених статтями 106, 115, 1652 цього Кодексу».

Стаття 155. Взяття під варту

«Взяття під варту як запобіжний захід застосовується в справах про злочини, за які законом передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк понад три роки. У виняткових випадках цей запобіжний захід може бути застосовано в справах про злочини, за які законом передбачено покарання у вигляді позбавлення волі і на строк не більше трьох років. ...»

Стаття 288. Наслідки неявки

«Коли підсудний не з'явиться без поважних причин в судове засідання в справах, в яких явка його є обов'язковою, суд відкладає розгляд справи... Крім того, суд має право винести ухвалу ... про привід підсудного і про заміну запобіжного заходу на більш суворий...»

Стаття 342. Звільнення підсудного з-під варти за вироком суду

«При виправданні підсудного чи звільненні його від відбуття покарання або при засудженні його до покарання, не зв'язаного з позбавленням волі, суд, якщо підсудний перебуває під вартою, негайно звільняє його з-під варти в залі судового засідання».

Стаття 343. Застосування запобіжного заходу до набрання вироком законної сили

«Постановляючи вирок, за яким до підсудного застосовується та чи інша міра покарання, суд повинен обміркувати питання про запобіжний захід до набрання вироком законної сили і має право обрати запобіжний захід або ж скасувати, змінити чи підтвердити раніш обраний. Взяття під варту як запобіжний захід допускається лише при наявності підстав, зазначених у відповідних статтях глави 13 цього Кодексу».

С. Виправно-трудовий кодекс України від 23 грудня 1970 року (чинний на той час)

22. Відповідні положення кодексу передбачають таке:

Стаття 106. Місця відбування покарання у виді обмеження волі

«Особи, засуджені до обмеження волі, відбувають покарання у кримінально-виконавчих установах відкритого типу (далі — виправних центрах)...»

Стаття 107. Направлення засуджених до обмеження волі до місця відбування покарання

«Особи, засуджені до обмеження волі, прямують за рахунок держави до місця відбування покарання самостійно ... Якщо особи, засуджені до обмеження волі, знаходяться під вартою, то вони звільняються із слідчого ізолятора після набрання вироком законної сили...»

З урахуванням особи та інших обставин справи суд може направити засудженого до обмеження волі, який знаходиться до набрання вироком законної сили під вартою, до місця відбування покарання у порядку, встановленому для осіб, засуджених до позбавлення волі. У цьому випадку засуджений звільняється з-під варти при прибутті до місця відбування покарання...»

Стаття 1072. Порядок і умови відбування покарання у виді обмеження волі

«Засуджені до обмеження волі мають право:
...одержувати короткострокові побачення без обмежень, а тривалі побачення — до трьох діб один раз на місяць;
Засудженим може бути дозволено короточасні виїзди за межі виправного центру за обставин, передбачених законодавством...
Особи, засуджені до обмеження волі, зобов'язані:
...сумлінно працювати у місці, визначеному адміністрацією виправного центру; постійно знаходитися в межах виправного центру під наглядом, залишати його межі лише за спеціальним дозволом адміністрації цього центру...
проживати, як правило, у спеціально призначених гуртожитках...
Засуджені, які не допускають порушень встановленого порядку виконання покарання у виді обмеження волі ... після відбуття шести місяців строку покарання ... можуть проживати за межами гуртожитку із своїми сім'ями.
Ці особи зобов'язані від одного до чотирьох разів на тиждень з'являтися у виправний центр для реєстрації...»

Д. Закон України «Про попереднє ув'язнення» від 30 червня 1993 року

23. Стаття 7 Закону передбачає таке: Стаття 7.
Режим у місцях попереднього ув'язнення

«...Основними вимогами режиму в місцях попереднього ув'язнення є ізоляція осіб, взятих під варту, постійний нагляд за ними і роздільне тримання їх у порядку, передбаченому статтею 8 цього Закону...»

24. Інші відповідні положення Закону України «Про попереднє ув'язнення» викладено в рішенні Суду у справі «*Двойних проти України*» (*Dvoynukh v. Ukraine*), № 72277/01, пп. 33–36, від 12 жовтня 2006 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 5 КОНВЕНЦІЇ

25. Заявник скаржився, що тримання його під вартою було незаконним. Він послався на статтю 7 Конвенції.

26. Суд вважає, що оскаржувані питання стосуються пункту 1 статті 5 Конвенції, який у відповідній частині передбачає таке:

«1. Кожен має право на свободу та особисту недоторканність. Нікого не може бути позбавлено свободи, крім таких випадків і відповідно до процедури, встановленої законом:

а) законне ув'язнення особи після засудження її компетентним судом;...

с) законний арешт або затримання особи, здійснене з метою допровадження її до компетентного судового органу за наявності обґрунтованої підозри у вчиненні нею правопорушення або якщо обґрунтовано вважається необхідним запобігти вчиненню нею правопорушення чи її втечі після його вчинення;...»

А. Щодо прийнятності

27. Суд зазначає, що до 3 липня 2003 року заявника тримали під вартою з метою віддання його до суду за вчинений ним злочин. 3 липня 2003 року суд першої інстанції визнав заявника винним у вчиненні цього злочину. Таким чином, строк перебування заявника під вартою до 3 липня 2003 року має розглядатися за пунктом 1(с) статті 5 Конвенції. Враховуючи те, що заяву до Суду було подано 31 березня 2004 року, скарга заявника щодо стверджуваного незаконного тримання під вартою у вказаний період було подано занадто пізно (див., наприклад, рішення у справі «*Надросов проти Росії*» (*Nadrosov v. Russia*) № 9297/02, п. 48, від 31 липня 2008 року). Таким чином, Суд відхиляє цю частину заяви відповідно до пунктів 1 і 4 статті 35 Конвенції.

28. Суд також зазначає, що скарга щодо стверджуваного незаконного тримання заявника під вартою протягом подальшого періоду не є явно необґрунтованою у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Він зазначає, що вона не є непринятною з інших підстав. Отже, вона має бути оголошена прийнятною.

В. Щодо суті

29. Заявник стверджував, що його незаконно тримали під вартою після винесення 3 липня 2003 року районним судом вироку. Він наполягав на тому, що в день, коли було винесено цей вирок, він мав би бути звільнений згідно з вимогами статті 342 Кримінально-процесуального кодексу. Він також стверджував, що з 6 жовтня 2003 року, тобто з дня, коли вирок районного суду від 3 липня 2003 року набрав законної сили, його тримання під вартою також суперечило статті 107 Виправно-трудового кодексу.

30. Уряд нагадав Суду про його субсидіарну роль щодо тлумачення національного законодавства та стверджував, що тримання заявника під вартою в період з 3 липня по 19 грудня 2003 року ґрунтувалось на рішеннях національних судів та відповідає вимогам пункту 1(а) статті 5 Конвенції. Зокрема, Уряд стверджував, що суд, який

постановив вирок, однозначно постановив залишити запобіжний захід, обраний заявнику 5 червня 2003 року, без змін.

31. Суд нагадує, що стаття 5 Конвенції гарантує основоположне право на свободу та недоторканність. Це право є найважливішим у «демократичному суспільстві» у розумінні Конвенції (див. рішення у справах «*de Вілде, Оомс і Версип проти Бельгії*» (*De Wilde, Ooms and Versyp v. Belgium*), від 18 червня 1971 року, Серія А № 12, с. 36, п. 65, та «*Вінтерверп проти Нідерландів*» (*Winterwerp v. the Netherlands*), від 24 жовтня 1979 року, Серія А № 33, с. 16, п. 37). Його основною метою є запобігання свавільному або невиправданому позбавленню волі (див. рішення у справі «*МакКай проти Сполученого Королівства*» (*McKay v. the United Kingdom*) [ВП], № 543/03, п. 30, ECHR 2006...).

32. Кожен має право на захист цього права, що означає не бути позбавленим або не мати продовження позбавлення свободи (див. рішення у справі «*Вікс проти Сполученого Королівства*» (*Weeks v. the United Kingdom*), від 2 березня 1987 року, Серія А № 114, с. 22, п. 40), крім випадків, коли таке позбавлення відбувалось за умов, встановлених у пункті 1 статті 5 Конвенції. Цей перелік винятків є вичерпним, і лише вузьке тлумачення цих винятків відповідає цілям цього положення, а саме — гарантувати, що нікого не буде свавільно позбавлено свободи (див. рішення у справах «*Амур проти Франції*» (*Amuur v. France*), від 25 червня 1996 року, *Reports of Judgments and Decisions* 1996III с. 848, п. 42; «*Лабіма проти Італії*» (*Labita v. Italy*) [ВП], № 26772/95, п. 170, ECHR 2000IV, та «*Ассанідзе проти Грузії*» (*Assanidze v. Georgia*), [ВП], № 71503/01, п. 170, ECHR 2004II).

33. Суд повторює, що вжиті у пункті 1 статті 5 Конвенції вирази «законний» та «відповідно до процедури, встановленої законом» за своєю суттю відсилають до національного законодавства і встановлюють обов'язок підкорятися його матеріальним і процесуальним правилам. Саме національні органи державної влади, передовсім суди, мають тлумачити і застосовувати національне законодавство, однак, оскільки згідно з пунктом 1 статті 5 Конвенції недотримання вимог національного закону становить порушення Конвенції, Суд може і повинен перевірити, чи було дотримано цього закону (див., серед багатьох інших джерел, рішення у справах «*Бенхам проти Сполученого Королівства*» (*Benham v. the United Kingdom*), від 10 червня 1996 року, *Reports* 1996III, с. 753, п. 41, та «*Ассанідзе*» (*Assanidze*), згадане вище, п. 171).

34. Однак «законність» тримання під вартою у відповідності з національним законодавством є важливим, але не завжди вирішальним чинником. Крім того, Суд має переконатися, що тримання під вартою протягом зазначеного періоду відповідало меті пункту 1 статті 5 Конвенції, яка полягає у недопущенні того, щоб особа позбавлялась свободи у свавільний спосіб. Суд також має

з'ясувати, чи відповідає сам національний закон Конвенції включно із загальними принципами, які викладені чи впливають з неї (див., серед інших джерел, рішення у справі «Вінтерверп» (*Winterwerp*), зазначене вище, сторінки 19–20, п. 45, та рішення у справі «Барановський проти Польщі» (*Baranowski v. Poland*), заява № 28358/95, п. 51, ECHR 2004-III).

35. Цим останнім пунктом Суд наголошує, що коли йдеться про позбавлення свободи, надзвичайно важливою умовою є забезпечення загального принципу юридичної визначеності. Отже, важливо, щоб умови, за яких відповідно до національного законодавства здійснюється позбавлення свободи, були чітко сформульовані, і щоб застосування цього закону було передбачуваним в тій мірі, щоб він відповідав стандарту «законності», передбаченому Конвенцією,— стандарту, що вимагає, щоб все законодавство було сформульовано з достатньою чіткістю, яка дозволяє особі — при потребі за допомогою одержання відповідної консультації — передбачити достатньою за даними обставинами мірою наслідки, до яких може призвести дана дія (див. рішення у справі «Стіл та інші проти Сполученого Королівства» (*Steel and Others v. United Kingdom*), від 23 вересня 1998 року, Reports 1998VII, с. 2735, п. 54).

36. Повертаючись до справи, яка розглядається, Суд зазначає, що 3 липня 2003 року районний суд призначив заявнику покарання у вигляді обмеження волі та постановив залишити раніше обраний заявнику запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. У результаті цього заявника тримали під вартою до 19 грудня 2003 року.

37. Однак, відповідно до статті 342 Кримінально-процесуального кодексу районний суд мав безумовний обов'язок негайно звільнити заявника з-під варти в день проголошення вироку, оскільки він призначив заявнику покарання, не пов'язане з позбавленням волі. Таким чином, постанова суду про тримання заявника під вартою після 3 липня 2003 року не відповідала вищевказаним положенням національного законодавства.

38. Навіть якщо припустити, що тримання заявника під вартою з 3 липня до 6 жовтня 2003 року (дата, коли вирок набрав законної сили) може бути виправдане за частиною 1 статті 107 Виправно-трудового кодексу, яка допускає можливість тримання заявника під вартою у період між датою винесення вироку і датою набрання ним законної сили, то національне законодавство не є достатньо чітким щодо моменту, коли заявник має бути звільнений з-під варти. У такому випадку тримання заявника під вартою протягом зазначеного періоду не ґрунтувалось на законі, який би відповідав принципу «передбачуваності» для цілей пункту 1 статті 5 Конвенції.

39. Стосовно періоду з 6 жовтня 2003 року Суд зазначає, що національні суди не ухвалювали відповідних рішень за частиною

другою статті 107 Виправно-трудового кодексу, в результаті чого стаття 107 не може, навіть через будь-яке припущення, виправдати тримання заявника під вартою у цей період. Оскільки тримання заявника під вартою не узгоджувалось з будь-яким іншим законом (див. вище пункт 37), з 6 жовтня 2003 року виник недвозначний обов'язок звільнити заявника з-під варти. Тим не менш, заявник залишався під вартою до 19 грудня 2003 року. Суд не може знайти жодного виправдання для тримання заявника під вартою після 6 жовтня 2003 року.

40. Враховуючи вищевикладені міркування, Суд вважає, що тримання заявника під вартою з 3 липня по 19 грудня 2003 року не було «законним» у розумінні пункту 1 статті 5 Конвенції. Відповідно цей період тримання під вартою не був виправданий за підпунктом (а) пункту 1 статті 5, як стверджував Уряд, або за будь-яким іншим підпунктом цього положення.

41. Таким чином, у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

42. Заявник скаржився за статтею 3 Конвенції на те, що з 19 по 23 червня 2003 року він зазнав поганого поводження з боку працівників міліції, які приходили до нього в лікарню. Він також скаржився за статтею 7 Конвенції на те, що час його перебування в лікарні з 19 по 23 липня 2003 року не був зарахований у загальний строк відбуття покарання.

43. У світлі всіх наявних матеріалів та настільки, наскільки вони охоплювалися його компетенцією, Суд дійшов висновку про відсутність будь-яких ознак порушень прав і свобод, передбачених Конвенцією або протоколами до неї. Відповідно ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як явно необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

44. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

45. Заявник вимагав 10 000 євро відшкодування матеріальної шкоди та 15 000 євро відшкодування моральної шкоди.

46. Уряд вважав ці вимоги необґрунтованими.

47. Суд не вбачає жодного причинно-наслідкового зв'язку між встановленим порушенням та стверджуваною матеріальною шкодою. Таким чином, він відхиляє цю вимогу. З іншого боку, Суд присуджує заявнику 3000 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

48. Заявник також вимагав 1770 євро відшкодування судових витрат, понесених під час провадження у національних судах та у Суді.

49. Уряд вказував на те, що ця вимога не підтверджена жодними документами.

50. Відповідно до практики Суду заявник має право на відшкодування судових витрат, якщо буде доведено, що такі витрати були фактичними і неминучими, а їх розмір — обґрунтованим. У справі, що розглядається, Суд, беручи до уваги наявну в нього інформацію та зазначені вище критерії, відхиляє цю вимогу заявника.

C. Пеня

51. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника за пунктом 1 статті 5 Конвенції щодо тримання його під вартою з 3 липня по 19 грудня 2003 року прийнятною, а решту скарг у заяві — неприйнятними.
2. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.
3. *Постановляє*, що:
 - (а) упродовж трьох місяців від дня, коли це рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має виплатити заявнику 3000 (три тисячі) євро відшкодування

моральної шкоди з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто із зазначеної суми; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

- (b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти.

4. Відхиляє решту вимог заявника стосовно справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 2 вересня 2010 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар секції

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова секції